

1. DZIELNIK (11) *sb m*

e jasne.

sg N dzielnik (6). ◇ A dzielnika (3). ◇ I dzielniki(e)m (2).

Sł stp brak, Cn s.v. dzielca, Linde XVI – XVIII w,

1. *Człowiek, który coś dzieli, w szczególności wykonawca testamentu, ten, który przeprowadza podział majątku lub uczestniczy przy tym w charakterze świadka; divisor, partitor Mącz, Cn; distributor Calep, Cn; discriminator, tributor Cn (5) : Partitor, Dzielnik/ rozdzielca. Mącz 281c, 91b; Distributor – Dielnik [!], widzielacz. Calep 334b.*

Szereg: »sędzia i (abo) dzielnik« (2): któż mię poştánowił łędzią ábo dzielnikiem [iudicem aut divisorem] nád wámi? WujNT Luc 12/14, 248.

2. *mat. W dzieleniu arytmetycznym liczba, przez którą dzielimy dzielną (6) : Gdy frakta y dzielnik z ciframi łie trafi/ tedy wymi po cifrze z obudwu albo po dwu możefzli/ potym łe dziel iako tu. KłosAlg F2v, E4v, F, F2, F2v.*

Zwrot: »dzielić przez dzielnika« (1): łestli Czo oştanie złotich mniey niż dzielnik tedy łe obroć na grołze [...] á rozłóżywłzy zalię dziel przez dzielnika KłosAlg E4v.

Synonimy: 1. jednacz, rozdawca, szafarz; 2. dywizor.

Cf 1. DZIELCA, DZIELCZY, PODZIELNIK, ROZDZIELCA